

Sygn. akt: II AKa 436/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Piotr Pośpiech (spr.)
Sędziowie	SA Aleksander Sikora SA Michał Marzec
Protokolant	Agnieszka Bargieł

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Agnieszki Nowrot-Baińczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2022 r. sprawy

T. M., s. L. i E., ur. (...) w S.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji prokuratora i pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 29 czerwca 2021 roku, sygn. akt XXI Ko 33/19

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddała w całości wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie wynikłe z oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach o sygn. XVI K 33/18;
- zwalnia wnioskodawcę od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Aleksander Sikora SSA Piotr Pośpiech SSA Michał Marzec

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 436/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. **CZEŚĆ WSTĘPNA**

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29.06.2021 r. sygn. akt XXI Ko 33/19

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p>1.1.6. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach niewuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>z apelacji Prokuratora:</p> <p>- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na nieprawidłowym uznaniu, iż tymczasowe aresztowanie stosowane wobec T. M. w okresie od 10.04.2017 r. do 9.06.2017 r. i od 8.08.2017 r. do 23.04.2018 r. w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach o sygn. akt XXI K 33/18 (Prokuratury Rejonowej w Mysłowicach o sygn. akt PR 2 DS.117.2018) było niewątpliwie niesłuszne, podczas gdy wnioskodawca został pozbawiony wolności wskutek świadomego i celowego zażycia przez niego substancji psychoaktywnej w postaci dopalacza i w konsekwencji spowodowania swoim zachowaniem niebezpiecznego zdarzenia, zagrażającego życiu i zdrowiu pokrzywdzonych, co prowadzi do niepodważalnego wniosku, iż</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>tymczasowe aresztowanie stanowiło niezbędną i konieczną reakcję na zachowanie wnioskodawcy, a środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w tym przypadku nie był niewątpliwie niesłuszny, lecz niezbędny do osiągnięcia celów postępowania karnego, a przede wszystkim konieczny dla zapobieżenia dokonania przez T. M. przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, którego popełnieniem groził.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- sąd I instancji przyjmując, że tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy było niewątpliwie niesłuszne, a w konsekwencji zasądzając z tego tytułu odpowiednie odszkodowanie i zadośćuczynienie, oparł się jedynie na ostatecznym rozstrzygnięciu sprawy prowadzonej w Sadzie Okręgowym w Katowicach o sygn. akt XVI K 33/18 tj. umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k., całkowicie pomijając okoliczności, które legły u podstaw stosowania tego środka.</p> <p>- wnioskodawca podstawą swojego roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie uczynił przepis art. 552 § 4 k.p.k., zgodnie z którym „odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje również w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania”.</p> <p>- jak przyjmuje się w orzecznictwie i doktrynie w rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego ustawodawca przewidział szczególny tryb dochodzenia od Skarbu Państwa</p>		

roszczeń związanych z niesłusznym skazaniem, tymczasowym aresztowaniem lub zatrzymaniem. Tryb dochodzenia roszczeń, który określają przepisy zawarte w tym rozdziale mają charakter karnoprocesowy i stanowią *lex specialis* w stosunku do cywilnoprawnej drogi dochodzenia roszczeń związanych z odpowiedzialnością Skarbu Państwa.

- w przedmiotowej sprawie kluczowe znaczenie miało ustalenie, czy stosowany wobec T. M. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania był niewątpliwie niesłuszny, tak jak przyjął to sąd I instancji, co warunkuje przyznanie należnego z tego tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia.

- kwestię niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania rozważał szczegółowo Sąd Najwyższy w uchwale z 15 września 1999 r., sygn. I KZP 27/99 (OSNKW 1999, nr 11-12, poz. 72). W jej świetle nie ulega wątpliwości, że odpowiedzialność Skarbu Państwa z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania opiera się na zasadzie ryzyka, na co słusznie zwraca uwagę pełnomocnik wnioskodawcy w odpowiedzi na apelację.

- to jednak, że odpowiedzialność odszkodowawcza realizowana na podstawie przepisów zawartych w rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego jest realizowana na podstawie ryzyka oznacza jednak tylko tyle, że jest ona niezależna od winy organu, którego działalność stanowiła podstawę do sformułowania żądania

zasądzenia odszkodowania lub zadośćuczynienia.

- w uzasadnieniu cyt. wyżej uchwały Sąd Najwyższy stwierdził również, że gdy przy stosowaniu tymczasowego aresztowania sąd nie dopuścił się obrazy prawa procesowego, ocena niewątpliwej niesłuszności tymczasowego aresztowania wymaga uwzględnienia, przede wszystkim, ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie w przedmiocie odpowiedzialności karnej osoby, która w tym trybie była pozbawiona wolności, a także całokształtu okoliczności ustalonych do chwili wydawania orzeczenia przez sąd rozpatrujący wnioski o odszkodowanie z tego tytułu. Konieczność uwzględnienia tak szerokiego kręgu okoliczności wynika, o czym była już mowa, z tego, że, co prawda, odpowiedzialność Skarbu Państwa za niesłuszne tymczasowe aresztowanie opiera się na zasadzie ryzyka, ale jednocześnie niesłuszność musi mieć charakter niewątpliwy, czego nie wziął pod uwagę Sąd Okręgowy w Katowicach.

- mając na uwadze powyższe należy przyjąć, że określając sytuacje, w których aktualizuje się prawo do odszkodowania lub zadośćuczynienia m.in. za tymczasowe aresztowanie ustawodawca posługuje się pojęciem jego "niewątpliwej niesłuszności", nie zaś - jak to przyjęto w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - kryterium nieprzypisania oskarżonemu winy w toku postępowania.

- nie oznacza to zatem, że we wszystkich wypadkach, gdy w wyniku ostatecznego rozstrzygnięcia oskarżony został

uniewinniony albo postępowanie zostało umorzone, sąd orzekający w przedmiocie odszkodowania zwolniony jest od rozważenia także innych okoliczności, jeśli ich charakter powoduje, że - mimo zapadnięcia w sprawie, w przedmiocie odpowiedzialności karnej, wskazanych orzeczeń - tymczasowe aresztowanie nie zostanie uznane za niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k.

- przechodząc na grunt niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, że sąd I instancji, dokonując oceny słuszności tymczasowego aresztowania w aspekcie art. 552 § 4 k.p.k., pominął powody, dla których środek ten został zastosowany, a następnie był przedłużany.

- bezspornie Sąd Okręgowy w Katowicach postanowieniem z dnia 23.04.2018 r. sygn. akt XVI K 33/18 na podst. art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., umorzył postępowanie karne wobec T. M. podejrzanego o popełnienie dwóch czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz dwóch czynów z art. 190 § 1 k.k., a także czynu z art. 288 § 1 k.k. Jak wynikało z przeprowadzonej w toku postępowania przygotowawczego opinii biegli psychiatry oraz psycholog rozpoznali u wnioskodawcy uzależnienie od alkoholu i od środków psychoaktywnych w postaci tzw. dopalaczy. Według nich T. M. z powodu wystąpienia objawów psychotycznych związanych z zażyciem dopalacza miał w okresie objętym zarzutem zniesioną zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Epizod

psychotyczny, któremu podporządkowane było działanie podejrzanego był stanem, którego nie przewidywał i nie mógł przewidzieć. Odbiegał od typowych form odurzenia, stanowiąc egzogenny psychotyczny stan odurzenia, co oznacza, że nie doszło do wypełnienia warunków z art. 31 § 3 k.k.

- jak jednak słusznie zauważa skarżący T. M. został tymczasowo aresztowany na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Mysłowicach z dnia 12.04.2017 r. sygn. akt II Kp 152/17, a jako podstawę stosowania tymczasowego aresztowania przyjęto przepisy art. 258 § 1 pkt 2 i § 3 k.p.k., tj. m.in. obawę, że podejrzany popełni ponownie przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu, zwłaszcza, że popełnieniem takiego przestępstwa groził pokrzywdzonym, a sam dokonywał samookaleczenia.

- ostatecznie środek ten był stosowany w okresach od 10.04.2017 r. do 9.06.2017 r. i od 8.08.2017 r. do 23.04.2018 r. Przerwa w stosowaniu środka zapobiegawczego wynikała z nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy w Mysłowicach wniosku prokuratora o przedłużenie tymczasowego aresztowania, a następnie uwzględnienie zażalenia prokuratora i przedłużenia przez Sąd Okręgowy w Katowicach stosowania środka zapobiegawczego

- w odniesieniu do tymczasowego aresztowania stosowanego ze względu na podstawę szczególną z art. 258 § 3 k.p.k. w stosunku do podejrzanego, co do którego następnie umorzono postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. kwestię tę należy jednak rozpatrywać

z uwzględnieniem specyfiki tej sytuacji, z której wynikało m.in. z zeznań pokrzywdzonych tamtym przestępstwem oraz przesłuchanych policjantów, że T. M. może ponownie dopuścić się czynu przeciwko życiu lub zdrowiu innych osób.

- obawę, że podejrzany w przyszłości mógłby dopuścić się podobnego czynu o znacznym stopniu społecznej szkodliwości uzasadniały także wnioski zawarte w opinii sądowo -psychiatrycznej z dnia 18.12.2017 roku, w której biegli wyraźnie wskazali, że jedynie przebycie stosownej terapii uzależnień z późniejszym utrzymywaniem abstynencji gwarantowałby niepojawienie się u podejrzanego podobnych, do tych objętych zarzutami prokuratorskimi, stanów chorobowych w przyszłości. Mając zatem na względzie, że podejrzany jeszcze nie rozpoczął leczenia, o którym mowa w art. 93a § 1 pkt 3 k.k., jak i ściśle z nią związany fakt – wynikający z opinii biegłych – całkiem realnej możliwości popełnienia przez podejrzanego podobnego czynu o znacznym stopniu społecznej szkodliwości, sądy obu instancji instancji wyprowadzały prawidłowy wniosek, iż w jego przypadku cały czas zachodzi obawa z art. 258 § 3 k.p.k. (choć nie we wszystkich postanowieniach dawano temu wyraz)

- środek ten został niezwłocznie uchylony, kiedy to Sąd Okręgowy w Katowicach postanowieniem z dnia 23.04.2018 r. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec T. M. oskarżonego o dwa czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w

zw. z art. 11 § 2 k.k., dwa czyny z art. 190 § 1 k.k. i czyn z art. 288 § 1 k.k. i orzekł o zastosowaniu względem T. M. środka zabezpieczającego w postaci terapii uzależnień zobowiązując go do stawiennictwa we wskazanej przez sąd placówce leczenia odwykowego w terminach wskazanych przez lekarza i poddania się leczeniu uzależnienia od alkoholu i innych substancji psychotropowych.

- do tego też momentu nie istniały prawne możliwości, aby w ramach prowadzonego postępowania karnego przymusić wnioskodawcę do leczenia odwykowego i w ten sposób zapobiec popełnieniu przez niego kolejnego ciężkiego przestępstwa.

- z powyższego wynika, że podstawę stosowania tymczasowego aresztowania wobec T. M. stanowiła realna groźba dokonania przez niego poważnego przestępstwa o ile pozostawi się go na wolności, aż do czasu przymuszenia go do podjęcia stosownego leczenia. Nie ulega wątpliwości, że wobec takiej groźby organy wymiaru sprawiedliwości nie mogły być bezsilne i winny były korzystać z przewidzianych w prawie procesowym instrumentów mających na celu ochronę porządku prawnego.

- podkreślenia wymaga, że w wypadku określonym w art. 258 § 3 k.p.k. tymczasowe aresztowanie nie ma charakteru procesowego, lecz predeliktualny (tymczasowe aresztowanie nie następuje w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania, lecz wyłącznie w celu zapobiegnięcia popełnieniu przez oskarżonego nowego, ciężkiego przestępstwa) - S. Waltoś, P. Hofmański: Proces

karny. Zarys systemu, Warszawa 2018, s. 436 oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 2 lipca 2009 r., sygn. K 1/07, OTK ZU 2009, nr 7/A, poz. 104. Stosowanie tymczasowego aresztowania w takim wypadku jest usprawiedliwione względem na potrzebę ochrony wartości wskazanych w art. 31 ust 3 Konstytucji RP. Predeliktualne tymczasowe aresztowanie osoby, co do której umorzono postępowanie ze względu na stan niepoczytalności nie nasuwa zatem zastrzeżeń nie tylko na płaszczyźnie ustawowej, bo jego dopuszczalność jednoznacznie wynika z art. 258 § 3 k.p.k. i z art. 264 § 3 k.p.k., lecz także w wymiarze konstytucyjnym.

- na koniec tych rozważań sąd odwoławczy pragnie jeszcze zauważyć, że zgodnie z brzmieniem art. 553 § 3 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1.07.2015 r. roszczenie o odszkodowanie lub zadośćuczynienie z tytułu wykonywania środka zapobiegawczego zastosowanego na podstawie art. 258 § 3 k.p.k. nie przysługiwało, jeżeli umorzenie postępowania nastąpiło z uwagi na niepoczytalność. Roszczenie o odszkodowanie lub zadośćuczynienie z tytułu wykonywania środka zapobiegawczego było zatem z mocy ustawy wyłączone wówczas, gdy umorzono postępowanie z uwagi na niepoczytalność i dotyczyło tylko takiej sytuacji, gdy środek zapobiegawczy był zastosowany na podstawie art. 258 § 3 k.p.k., a zatem wtedy gdy był stosowany na szczególnej podstawie procesowej, a mianowicie z uwagi na uzasadnioną obawę popełnienia przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu lub bezpieczeństwu powszechnemu, zwłaszcza gdy

oskarżony popełnieniem takiego przestępstwa groził. W uzasadnieniu do projektu ustawy nowelizującej wskazano, że powodem wprowadzenia do kodeksu postępowania karnego unormowania art. 553 § 3 k.p.k. było uznanie, że „przy tej szczególnej podstawie stosowania środków zapobiegawczych (art. 258 § 3 k.p.k.), z uwagi na wysuwane realne groźby pod adresem osób trzecich, nie byłoby zasadne przyznawanie odszkodowania, nawet osobie, co do której postępowanie umorzono z uwagi na jej niepoczytalność”. Co prawda przepis ten został zmieniony z dniem 15.04.2016 r. i przewidziane wyłączenia obecnie już nie obowiązują, jednak „w wypadku zastosowania tego środka zapobiegawczego, a następnie umorzenia postępowania z powodu niepoczytalności sprawcy, kwestia wyłączenia roszczeń odszkodowawczych powinna być oceniana z perspektywy przesłanki zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia w postaci "niewątpliwie niesłusznego" tymczasowego aresztowania (art. 552 § 4 k.p.k.). (Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz do zmian 2016. LEX.)

- na koniec sąd apelacyjny pragnie podkreślić, że ma rację prokurator, który słusznie akcentował, że T. M. dopuścił się popełnienia poważnych czynów zabronionych po świadomym, dobrowolnym i samodzielnym zażyciu środka psychoaktywnego. Mimo, że był od dłuższego czasu uzależniony od tych substancji, podobnie zresztą jak i od alkoholu, nie podjął wcześniej żadnej realnej próby leczenia. Miał świadomość tego, że pod wpływem tych używek stawał

<p>się agresywny i budził lęk u innych osób, co wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe (zeznania byłej żony, wywiad kuratorski). Pomimo tego swoim zachowaniem doprowadził do tego, że w wyniku dokonanego przez niego drastycznego pobicia zagrożone zostało życie dwojga starszych ludzi, którzy ponadto z uwagi na składane im groźby musieli się zmagać z obawą, że taka sytuacja może się ponownie powtórzyć. W zaistniałej sytuacji przyznanie odszkodowania i zadośćuczynienia wnioskodawcy za tymczasowe aresztowanie, które do czasu orzeczenia środka zabezpieczającego było legalne i niezbędne, jawiłoby się też jako społecznie niezrozumiałe i nieakceptowalne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie roszczenia wnioskodawcy w całości.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zasadny w całości zarzut nakazywał zamianę zaskarżonego wyroku w kierunku wskazanym w apelacji prokuratora.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>z apelacji pełnomocnika wnioskodawcy: - obraży prawa materialnego, a to art. 444 - 445 k.c. wz. z art. 552 § 1 i 4 k.p.k. oraz art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 552 § 1 k.p.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>2. obrazy przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia - a to art. 7 i 4 k.p.k.</p> <p>3. błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia</p> <p>(szczegółowo opisanych we wniesionym środku odwoławczym)</p>	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- uwzględnienie zarzutów prokuratora zwalniało sąd odwoławczy z obowiązku odnoszenia się do zarzutów zawartych w apelacji pełnomocnika, gdyż ich rozpoznanie stało się bezprzedmiotowe (art. 436 k.p.k.). Podzielenie przez Sąd Apelacyjny w Katowicach poglądu, iż stosowany wobec T. M. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania nie był niewątpliwie niesłuszny w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., uniemożliwia zasądzenie z tego tytułu na jego rzecz jakiegokolwiek odszkodowania lub zadośćuczynienia.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie wnioskodawcy odpowiedniego do stopnia doznanej krzywdy, stwierdzonego uszczerbku na zdrowiu psychicznym, znacznego pogorszenia jakości życia i utraty widoków powodzenia na przyszłość zadośćuczynienia pozwalającego skompensować powyższe oraz odszkodowania opartego na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy na zasadzie art. 322 k.p.c. oraz renty w myśl przepisów kodeksu cywilnego	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

w naprawieniu szkody na osobie, wszystko powyższe w związku z niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowaniem.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
uwzględnienie zarzutów apelacji prokuratora, skutkujące zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie w całości powodowało, że wnioski z apelacji pełnomocnika o podwyższenie tych świadczeń, a także zasądzenie renty na rzecz T. M., nie mogły zostać uwzględnione.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany

zmiana wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29.06.2021 r. sygn. akt XXI Ko 33/19 nastąpiła poprzez oddalenie w całości wniosku T. M. o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu jego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach o sygn. akt XVI K 33/18.	
Zwiąże o powodach zmiany	
zmiana wyroku jest następstwem uwzględnienia zarzutu prokuratora i w konsekwencji przyjęcia, iż stosowany wobec T. M. w tamtej sprawie środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania nie był niewątpliwie niesłuszny w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., co nie pozwala zasądzić na jego rzecz z tego tytułu odszkodowanie lub zadośćuczynienie.	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt 2	na podstawie art. 554 § 4 zd. 1 k.p.k. kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS
SSA Aleksander Sikora SSA Piotr Pośpiech SSA Michał Marzec

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokuratora Okręgowego w Katowicach.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 1 wyroku, w którym zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz T. M. kwotę 150.000 zł tytułem odszkodowania	

	za poniesioną szkodę oraz kwotę 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę tytułem niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach o sygn. akt XXI K 33/18.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	

Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 2 wyroku, w którym oddalono dalej idące żądanie o zasądzenie odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz rentę tytułem niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach o sygn. akt XXI K 33/18.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana